

2. מארה סאד (אנגליה)

1. יומנה של חדרנית (צרפת)

סרטי הטוב תשכ"ט * הסר

מטוליה, של ריצ'ארד לטרה, בו הוא נותן ביטוי בחופש מוחלט, לגאונות הי קולנועית. בעזרת שני שחקנים מצויינים, ג'ולי כריסטי וג'ורג' סקוט, משתוללת הי מצלמה שלו באופן מרהיב, ללא מעצורים. אלא שלהשתוללות הזאת אין שום תוכן. הדמויות מטושטשות, הרעיונות פשוטים, ודווקא הם בניגוד לצורה הוירטואוזית, מר באים בדרך בנאלית ושיגרתית.

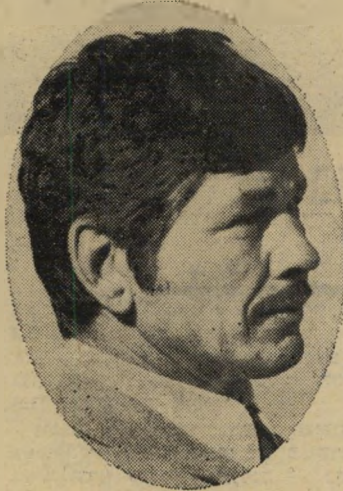
ראינו סכניקה נהדרת של צילומים מרהיבים מאולימפיאדת החורף בגרובל, מצולמת עלידי קלוד ללוש (**שלושה-עשר יום בצרפת**). אפשר היה לבלות נהדר בי ג'והנה, סרט צבעוני יפה, מלא תלבושות ופיאות נוכריות, אחירה וקצב. ראינו שוב מוזיקה, צילומים נפלאים, שחקן מיוחד במינו, ובימיו מלא טעם ורגש, בי **הבוגר**. ראינו סכניקות גודאריות שהגיעו לשיא השלמות בגם **זאת אהבה**, בי תוספת מישחק מושלם, צבעים, מנגינות, והמון יופי לשמו.

בכל הסרטים הללו היו גם עלילות, נושאים, רעיונות. כמוכן. פטוליה היה סיפור אהבה בין נערה מקסימה ומשועממת, הי מעשירה את חיה בהרפתקאות והמצאות.

שחנית השנה

שירלי נייט
„הרכבת התחתית“

שחקן השנה

צ'ארלס ברונסון
„שלום לידיד“

קולנוע החדש, המחתרתי, המהפכני, גי, המחפש דרכים חדשות ומואס בי ישנות, עדיין לא הגיע בתשכ"ט לישראל, ובמידה מסויימת של צדק, כי מה שמעניין היום את העולם, לא מעניין אותנו. שם הם מחפשים איך לחיות טוב יותר. אצלנו רוצים קודם כל לחיות. שם הם מחפשים דרכים להרוס את הישן, אצלנו מחפשים דרכים לשמור על הקיים. העולם שלהם — למרות שהגיאוגרפיה היום הולכת ומצטמקת — רחוק כל-כך משלנו, הבעיות שלהם רחוקות כל-כך מבעיותינו, שגם לי אמנות שלהם אין עדיין מקום אצלנו. ואם האמנות החדשה אינה מגיעה, נשאר לנו רק האמנות הישנה, והיא עייפה וחלשה וזקנה.

כך ראינו השנה עשרות סרטים, אחד יפה מהשני, עם מוזיקה נפלאה, סכניקה נהדרת, מישחק מושלם, צבעים יוצאים מן הכלל — וללא שום תוכן.

צורה

לשם צורה

ה במאום הטובים יצרו סרטים טובים בים מהסוג הזה. ראינו השנה את

סרטי הרע תשכ"ט * הסר

